

длъженъ е да вземе подъ покровителството си това Дружество.

Едва слѣдъ близо три мѣсеца, придруженъ съ прѣписъ отъ единъ докладъ на военния министръ, надписанъ отъ Князя съ думитѣ: „Herrn Karanfilowitsch zur Kenntniss A.“ и „Bericht des Kriegsministers“, (вижъ дѣло № 1.), устава се връща назадъ. Съ този докладъ, като повърща устава, военното министерство казва, че устава билъ непъленъ и неточенъ, защото въ него не сж биле прѣдвидени правата и задълженията на дружеството, по отношение на сношенията му съ правителството, организацията и дѣятелността на настояществото. Въмѣсто него уставъ правителството прѣпоръчва единъ свой уставъ, изработенъ въ 1883 година отъ медицинския съвѣтъ *), който билъ по-пълненъ, пора-

*) Военно Министерство — отдѣление медицинско № 3540 Май 23 день 1885 год. г. София. Презъ Януарий 1883 г., бившия Генералъ-Инспекторъ по Санитарната часть, съ отношение подъ № 16, се отнесълъ до Министерството на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията, като препратилъ и копие отъ одобрения отъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО на 15-й Януарий сжщата година докладъ, № 12, за надлъжно распорѣждане. Съ приведение докладъ се ходатайствува предъ НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО да заповѣда на надлъжния Министръ да стане ходатайство прѣдъ съюзното Швейцарско Правителство, за да се приеме и България въ международний съюзъ на Червений Кръсть.

Съгласно съ Височайшето одобрение, Министерството на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията е направило потрѣбното. Послѣдствие на това Предсѣдателя на Швейцарското съюзно Правителство презъ Септемврий 1883 г. е прѣдложилъ на нашето Правителство да направи формално заявление за тѣзи цѣль. Въ този смисълъ, Г. Министръ на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията е направилъ, на 26 Ноемврий 1883 г., докладъ № 3974, на основание на който е послѣдовалъ Височайшии Указъ, съ който се възлага върху Министра на Външнитѣ Дѣла да заяви формално на съюзното Швейцарско Правителство, че Българското Правителство се присъединява къмъ Женевската конвенция отъ 10/22 Августъ 1864 г.

Слѣдъ това заявление Предсѣдателя на

ди това, че покрай другитѣ си постановления прѣдвижда въ непосредственно покровителство отъ Князя за дружеството и че, то, щѣло било да се ползува отъ безгербовно канцелярско производство и да се радва на съдѣйствието на правителствениитѣ мѣста и лица. Като оставяме членоветѣ: 3 и 27 отъ устава да отговарятъ на тия бѣлѣжки, ще споменемъ още твърдѣ наивното заключение отъ сжщия докладъ въ думитѣ му: „За да се основе обществото, по мнѣнието ми, слѣдъ като се одобри единия или другия проектъ, трѣбва да се назначи комиссия при медицинския съвѣтъ или при управлението на Софийската Митрополия, съ участие назначени членове отъ вситѣ вѣдомства и при участието на лицата, които сж подписали устава“, — което ще послужи за доказателство на това, че образуването на това дружество е срѣщало прѣчки и тамъ дѣто е най очекувало, Швейцарското съюзно Правителство, съ писмо отъ 15/27 Май 1884 г. съобщи на Г. Министра на Външнитѣ Дѣла и Исповѣданията, че България е приета въ международния съюзъ на Червений Кръсть.

Освѣтъ това и прѣди да се присѣдини България къмъ Женевската конвенция, бившия Генералъ Инспекторъ съ отношението си № 108 отъ 26 Мартъ 1883 г., е внесълъ въ Министерския Съвѣтъ на одобрение „Уставъ за дружеството Червений Кръсть“. Министерския Съвѣтъ въ засѣданнето си отъ 6 Априлий 1883 г., „Протококъ № XII“ е призналъ такова дружество за твърдѣ полѣзано и е постановилъ: „да се внесе Устава на дружеството Червений Кръсть въ Държавния Съвѣтъ за разглѣждане“. Това постановление на Министерския Съвѣтъ е било изпълнено съ писмо № 132 отъ 21 Априлий 1883 г., отъ сжщия Генералъ Инспекторъ, до Държавния Съвѣтъ, въ Устава остана не одобренъ по причина на закриването на тоя Съвѣтъ.

Отъ изложеното до тука се вижда, че всички формалности сж изпълнени и сега остава да се одобри Устава за отварянето на дружеството Червений Кръсть, проекта на който и представямъ при това.

Военний Министръ
Генералъ Майоръ: Князь Кантанузинъ
Главенъ лѣкарь на войската: Мирковъ.